

DUNÅS' ALLEHANDA

23:e årgången, inför julen 2022

Organ för dunässen i Grimsta (mest Finn), Kanngjutargränd 28, 162 57 Vällingby, 070-4293812 (Finn), 070-7163375 (Tove) med en trivsam filial på Öranvägen 87, 141 91 Huddinge.

finndunas@hotmail.com, tove.tidholm@kristofferskolan.se

I detta nummer omnämnes dessutom bland andra: Wilsa (vår dotter Elsa och hennes fästman Willy); Laura och Iris (Wilsas båda döttrar); Vanjalmar (vår son Hjalmar och hans maka Vanja), deras son Frank, samt vår dotter Hilda.

Dunås' Allehanda utkom för sista gången år 2019, men precis som år 2020 och 2021 så kräver stämningen en tredje frifräsare, så här är den 23:e Allehandan. Det här är dock sista året den kommer ut i pappersform. Redaktionen är så motarbetad av Postnord som gör allt vad de kan för att minska mängden av de anakronistiska företeelser som meddelanden på papper utgör. Eventuella kommande utgåvor, denna utgåva, och faktiskt många tidigare årgångar, kan man hitta på www.dunas.se. Här finns också annat att läsa om "dunässen", framför allt de första två: Rolf och Britt-Inger (Finns föräldrar).

I juli blev äntligen Finns 60-årsresa med barn, svärbarn och barnbarn av, drygt två år försenad. Vi övernattade i Söderköping och gick dagen därpå på Kolmårdens djurpark, ett gammalt kärt hägnhäng för oss alltsedan våra egna barn var små och vi var där årligen.

Finn blir pansjo

När ögonlocken börjar dala, inte bara på den man talar med om sitt jobb, utan när även ens egna ögonfransar känns som blysänken – då bör man byta bana. Det här gäller inte Tove, som ännu talar om sitt lärarjobb på Kristofferskolan med klar, pigg och stadig blick, men det gällde Finn. Efter 21½ år på Affibody på sex olika adresser lämnade han i juni sina drygt 100 arbetskamrater och blev småningom pensionär. Finn var särskilt glad att fokus under den fina och storslagna avtackningen låg på de första 20 årens idoga odlande, och inte på de sista 1½ åren då kvalitetssystem etc. tagit mycket tid och kraft. Som avskedspresent fick Finn bland annat en kompostkvarn (bäst i Råd och Röns test!), som tuggat mängder av grenar till flis till våra odlingar i Öran. Han fick också två stora bokashikär, som verkligen kommit till användning. Utöver att ta det lite lugnare i största allmänhet har Finn under hösten påbörjat några skrivprojekt. Mycket av den "mark tjänst", som Tove tidigare stod för, sköts nu av Finn, vilket gjort Toves tillvaro betydligt lugnare.

Större delen av sommaren höll vi till på "Öranäng". Ställningen med tältduk mellan de båda boningshusen gav fint skydd mot sol, bland annat under den ovanligt heta midsommarhelgen.

Fara å färde för vår Volvos värde

Under våren behövde vi ta farväl av och tömma soldattorpet Visphemmet ("Hultrumshöjden") nära Gränna, som vi hann hyra under fem fina år av de fantastiska värdarna Tom och Diana. Vi tänkte att det skulle vara snöfritt i mitten av april, så att det skulle gå att köra upp för den branta stigningen med släp kopplat till

bilen. När vi kom fram visade det sig att våren gripits av tvekan i norra Småland. Vi kunde ändå skotta en farbar stig, och efter att ha tagit sats kom vi förbi de värsta snöfläckarna, bara för att fastna med spinnande framhjul högre upp i backen. Till slut fick vi lämna släpet lite vid sidan av stigen halvvägs upp. Vår Volvo V50 hade trots månatliga verkstadsbesök en del hyss för sig, till exempel att den inte alltid kunde startas med startnyckeln. Den startade dock alltid snällt om den kunde rullas igång, vilket ju kunde ordnas, bara man kom ihåg att lämna bilen med nosen framåt i nerförsbacken. Till slut var vi uppe och började tömma och städa huset, men sinkades av att det sprutade från spruckna vattenledningar när vi drog igång vattenpumpen. Tack vare fin bärhjälp från Willys mamma Kristina och hennes man Peter kunde vi sedan baxa ner möblemang och annat till släpet som stod cirka 150 meter ner i backen. Vi övernattade hos Wilsa och tog nya tag med städningen dagen därpå och kunde lämna stugan i presentabelt skick. På hemväg med fullastat släp stannade vi som vanligt i vid vårt stamställe Stavsjö för en måltidspaus. När bilen inte ville starta visste vi nu precis hur vi först skulle koppla loss släpet, sedan knuffa igång bilen, därefter köra tillbaka till släpet och koppla på detsamma, utan att stänga av motorn! När Volvon såldes veckan därpå var det bara de fina vinterdäcken som gjorde att vi åtminstone fick en symbolisk ersättning för den, med ett lågt fyrsiffrigt belopp.

Systrarna Iris (t.v.) och Laura Westerberg mera slabbar än labbar med sina labbar när de gör slajm på Upptech i Jönköping. (Foto: Pappa Willy Westerberg).

Tove och Finn har haft en del lediga måndagar tillsammans under hösten. Här har en "selfie" fångat deras nöjda minner vid ett vandringsstråk i Hanveden nära "Öranäng".

Mänskliga röster som ljuder tillsammans

För ett år sedan hämmades körlivet ännu av den nu snart bortglömda pandemin, men redan under våren kunde det få frodas igen. Finn var då nybliven medlem av S:t Tomas kammarkör i Vällingby, men har också fortsatt att sjunga med den profana kören Kraftkällan. Den 29:e december kommer Kraftkällan att vid två tillfällen medverka vid framförandet av Bachs Juloratorium i Umeå. Finn var tidigt uppe morgonen den 9 november, när SJ släppte biljetter, och lyckades boka tågresan dit och hem. Att inte åka flygplan i onödan är en principalsak för Finn. Även Tove har fått chansen att sjunga med kören på Kristofferskolan, men Hilda är för närvarande körlös. Hilda har under hösten återupptagit sin erövring av europeiska språk och har nu satt sina tänder i finskan.

En vänlig grönskas rika dräkt till flera läckra mål har räckt

När Finn i januari annonserade sin annalkande sorti från sitt jobb skrev han att han skulle övergå från bakterieodling till att odla flercelliga organismer, och så blev det också. Det är ändå Tove som varit den som lagt mest tid och energi på dels egna plantor, dels plantor som vi fått adoptera från den växtuppfostringsanstalt i Huskvarna, som Elsa driver. När vi som vanligt varje sommar

besökte vännerna Tonie och Anders i Skruppetorp fick vi gå lös bland dignande svartvinbärsbuskar. Vi har även skördat bland det vilda omkring oss. Blåbär brukar stå på plockmenyn, och i år fanns dessa också på nära håll, i Grimstaskogen precis utanför där vi bor. Konkurrenten om dessa lättillgängliga bär är märklit litet. Nytt för oss var att plocka lingon, och kring Öranäng finns riktiga tallskogar med mycket av skogens röda guld. Förutom en stilig och smaskig blomkålssvamp var svampskörden liten, men vi fick hela 2 kg trattkantareller av Wilsa efter att vi barnvaktat åt dem (läs: lekt, lekt och lekt!), och de fått tid för sig själva någonstans i Småland.

Sedan han gått i pension har farfar Finn hämtat Vanjalms son Frank från förskolan en dag i veckan, och ofta gått till Skansen, eller som synes här, till Historiska Museet, kanske Historiska museet i Franks värld, för hissen är roligast, tycks han tycka. Franks föräldrar går båda domarbanan, vilket delvis innebär långa arbetsdagar för dem. Vanja har dessutom behövt pendla till Uppsala, men nu jobbar hon åter i Stockholm.

År 2022 – epokskiftenas tid, även för oss

Något av ett tema under året har varit att epoker tagit slut, och nya tagit vid. I det stora perspektivet har t.ex. synen på Ryssland, Nato och förhållandet till fossila energikällor förändrats rejält. Mindre samhällsomdanande epokskiftet är att Grimstadunässen, som semestertid

plägat flänga, nu har blivit mer stationära i sitt kära Öranäng, och att Finn har fått betydligt större möjligheter att synka sin lediga tid med Toves skollov. Vi som alltid hållit oss med fordon vars bäst-före-datum passerat för ett decennium sedan har nu en högst förutsägbar och pålitlig treårig Seat ("jorå Seat"). I den lyssnar vi gärna på Historiepodden (också nytt för oss). Dunås' Allehanda, som hållit sig på papper, förutom en och annan pdf via mejl, har nu också hamnat på det (nästan – osäkert hur tillgången är i Ryssland, t.ex.) världsomspännande nätet, sedan Finn gått en WordPress-kurs i november.

Vi tror inte att världen kommer att gå under inom kort, men har ändå under hösten planterat flera fruktträd i de båda hägn som föregående ägare Wille och Lilly satt upp som skydd mot glupska klövdjur. Här syns Tove vid ett nyplanterat äppelträd 'Alice'.

**God Jul och Gott Nytt 2023 önskar Tove och Finn!
Kolla gärna på Internet mot slutet av 2023, så kanske en ny digital Dunås' Allehanda kan låta sig diggas.**